

νταβάς¹

νταβάς¹, κ. **ταβάς, ο**, ουσ. [<τουρκ. tava (= τηγάνι)], βαθύ στρογγυλό ταψί: «όπως έφερε τον νταβά απ' το φούρνο, σκόνταψε και του χύθηκε όλο το φαγητό». (Λαϊκό τραγούδι: μου 'ρχεται να κάνω γιούρια, στο **νταβά** με τα κουλούρια).

- της θάλασσας τα ψάρια δεν μπαίνουν μόνα τους στον νταβά, πρέπει να κοπιάσεις, αν θέλεις να κερδίσεις, να απολαύσεις κάτι: «πρέπει να κοπιάσεις για να κερδίσεις τη ζωή σου, γιατί της θάλασσας τα ψάρια δεν μπαίνουν μόνα τους στον νταβά». Αναφορά στον πλανόδιο ψαρά ο οποίος περιφερόταν τις γειτονιές έχοντας τα ψάρια μέσα σ' έναν νταβά τον οποίο μετέφερε πάνω στο κεφάλι του.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας